

Min konfirmation. 1. maj 1966.

I 1966 trådte jeg så ind i de voksnes rækker. Det var sådan noget sludder de voksne fyrede af. Hvorfor ved jeg ikke, medmindre det var et fortvivlet forsøg på at få os til at opføre os som sådan. Hvis det var tanken bag, kan jeg oplyse at det var lige så nytteløst, som at få en politiker gi' et entydigt svar.

Meningen med en sådan konfirmation er jo at præsten i løbet af 7. klasse skal forberede os til at bekræfte, hvad andre ved dåben lovede på vores vegne. Man må tage hatten af for pastor Højrup's ihærdighed med hensyn til at banke religion ind i hovedet på os. Jeg kan kun tale på egne vegne, men mine tanker kredsede ikke ligefrem om religion. Mit fokuspunkt var dagen, hvor jeg skulle bekræfte hvad andre havde lovet på mine vegne. Mon ikke de fleste andre havde det på samme måde.

Selvfølgelig var jeg spændt på hvad der blev sendt min vej, på dagen. Jeg kan huske jeg fik en cykel med fartstriber, en grøn nylonkjorte og 813 kroner. De små gaver har ikke lige rodfæstet sig i hukommelsen.

Uanset hvad, oprandt dagen hvor jeg skulle sige ja til noget jeg i bund og grund ikke var i stand til at tage stilling til. Dog vidste jeg, at sagde jeg nej, gav det højst sandsynlig ingen gaver.

Som i kan se, var påklædningen upåklagelig og håret blev ligeså fint holdt på plads med brylcreem. Skulle lokkerne komme på afveje, var stålkammen solidt plantet i baglommen.

Blå mandag gik turen til Kolding, i modsætning til de andre der tog til Esbjerg. I Kolding kunne jeg købe den brugte pladespiller, jeg havde forhørt mig om. 125 bobs, du.